

Sygn. akt II Ka 726/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Mirosława Michalskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 r.

sprawy **S. C.**

oskarżonego o czyn z art. 270 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 18 sierpnia 2016 r. sygn. akt II K 641/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 80 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. II Ka 726/16

UZASADNIENIE

S. C. został oskarżony o to, że w dniu 30 października 2014 roku, w S., woj. (...), w Kancelarii Komornika Sądowego, reprezentując swoją firmę (...) s.k., w celu użycia za autentyczny, posłużył się podrobionym dokumentem w postaci „Polecenia Przelewu” pieniędzy w kwocie 5.000 złotych na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. z B.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2016 r., sygn. II K 641/15:

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko S. C. warunkowo umorzył na okres roku;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 (tysiąca) złotych;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz 100 (sto) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł oskarżony S. C., zaskarżając go w całości oraz zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, wyrażające się w:

a) uznaniu, iż oskarżony w swoich wyjaśnieniach przyznał, iż okazując komornikowi potwierdzenie przelewu wiedział, że jest ono sfałszowane, podczas gdy prawidłowa, wszechstronna ocena wyjaśnień oskarżonego powinna wieść do przekonania, że przekładając komornikowi wyżej wymieniony dokument dążył on jedynie do zweryfikowania, czy rzeczywiście taki przelew miał miejsce;

b) odmowie waloru wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał on, że kopię potwierdzenia przelewu okazał komornikowi w celu sprawdzenia, czy przelew ten w istocie został wykonany,

- w ocenie skarżącego, wskazane wyżej uchybienia mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albowiem wadliwa ocena dowodów stanowiła podstawę do ustalenia stanu faktycznego sprawy;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony okazał dokument przelewu komornikowi w celu wykazania, że spłacono część zobowiązań, pomimo, że z materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania wynika w sposób bezsprzeczny, że jedyną intencją oskarżonego przy okazaniu dokumentu komornikowi była próba wyjaśnienia, czy do przelewu tego doszło.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów, oskarżony wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu,

względnie

2) umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu.

Na rozprawie apelacyjnej oskarżony poparł apelację i wnioski w niej zawarte, zaś prokurator wniósł o jej nieuwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Ani podniesione w niej zarzuty, ani przytoczona na ich poparcie argumentacja, nie dostarczyły podstaw do uznania kontestowanego orzeczenia za nietrafne. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym.

Na wstępie stwierdzenia wymaga, iż zarzuty skarżącego sprowadzają się w istocie do oceny jego zamiaru w czasie przedłożenia komornikowi potwierdzenia przelewu i jego świadomości odnośnie tego, że dokument ten nie jest autentyczny

Zdaniem Sądu II instancji, wbrew twierdzeniom oskarżonego, w powyższym zakresie ferując zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim nie naruszył art. 7 kpk w zw. art. 410 kpk, słusznie odrzucił wyjaśnienia S. C. negujące sprawstwo w zakresie zarzucanego mu czynu jako niewiarygodne oraz nie dopuścił się błędu „dowolności” w poczynionych ustaleniach faktycznych.

Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach rozstrzygnięcia jest zgodny ze wskazaniem wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie. Nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena wszystkich ujawnionych dowodów oraz poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Kluczowym dowodem w przedmiotowej sprawie, wskazującym na to, iż oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, iż w dniu 30 października 2014 r. przedkładała w Kancelarii Komornika Sądowego sfałszowane potwierdzenie przelewu jest korespondencja e-mail z dnia 08 października 2014 r., jaką otrzymał on od A. K., zlokalizowana w

aktach przedmiotowej sprawy na k. 48, z której wynika bezpośrednio, iż wyżej wymieniony przeprasza współnika (oskarżonego) za to, że w dalszym ciągu nie uiścił wymaganej należności w kwocie 5000zł do A., na którą to kwotę opiewał sfalszowany przelew.

Wnioskowanie Sądu Rejonowego, który uznał, iż ów dowód ma doniosłe znaczenie przede wszystkim przez przyzmat świadomości oskarżonego co do tego, iż w dacie i miejscu wskazanym w zarzucie z a/o posłużył się podrobionym dokumentem w celu użycia go za autentyczny, spotkało się z pełną akceptacją Sądu Odwoławczego. W pisemnych motywach wyroku Sąd I instancji słusznie wskazał, iż oskarżony podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym nie miał jakichkolwiek powodów, aby przyznawać się do winy w zakresie czynu, którego nie popełnił. Skarżący podnosząc jednocześnie w uzasadnieniu apelacji, iż na podstawie zgromadzonych dowodów nie można przesądzić, że zapoznał się z treścią w/w e-maila, a ustalenie Sądu Rejonowego było czysto hipotetyczne, pomija całkowicie, iż okoliczność ta została przecież ustalona na podstawie jego wyjaśnień, w których bezpośrednio zaznaczył, iż „wiedziałem wówczas [składając potwierdzenie przelewu u komornika], że ten dokument jest fałszywy i że żaden przelew na kwotę 5.000 zł nie miał miejsca” (k. 44).

W ocenie Sądu Okręgowego, w powyższym kontekście, mając na względzie wytyczne oceny dowodów z art. 7 kpk, nie może mieć miejsca zaaprobowanie stanowiska oskarżonego, iż kopię przelewu okazał komornikowi w celu sprawdzenia, czy przelew ten rzeczywiście został dokonany i jego celem było jedynie zweryfikowanie stanu zadłużenia. W szczególności biorąc pod uwagę, iż jak wynika z zeznań L. O., rok wcześniej, w innym postępowaniu egzekucyjnym oskarżony składał pismo z prośbą o potwierdzenie, czy jego współnik dokonuje wpłat. Oskarżony S. C. znał zatem sposób postępowania i procedury związane z weryfikacją stanu zadłużenia. Gdyby rzeczywiście chciał sprawdzić jedynie stan zadłużenia, to z pewnością nie okazywałby komornikowi sfalszowanego dokumentu.

Oczekiwanego przez skarżącego rezultatu nie mogło przynieść także podnoszenie w ramach wywiedzionej apelacji, iż jego wersję wydarzeń co do zamiaru i celu, w jakim okazał w Kancelarii Komorniczej podrobiony dokument, potwierdzają depozycje świadka L. O.. Przede wszystkim zeznania Komornika sądowego L. O. w tym kontekście są subiektywną oceną zachowania oskarżonego, jedynie odczuciem świadka, który nie jest uprawniony do czynienia ustaleń faktycznych w zakresie zamiaru oskarżonego, lecz uprawnienie to należy wyłącznie do Sądu ferującego wyrok. Sąd Rejonowy zamiar oskarżonego ocenił zgodnie z wymogami płynącymi z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, konsekwentnie opierając się na całokształcie ujawnionych okoliczności, a nie wyłącznie na subiektywnej ocenie świadka.

Warto podkreślić także, że L. O. zeznała, iż „to nie były takie jasne wątpliwości oskarżonego, że to może być sfalszowane” (k. 24v). Z tego stwierdzenia świadka jednoznacznie wynika, iż w jej odczuciu oskarżony nie oświadczył jej w sposób pewny, że przelew jest sfalszowany, chociaż taką wiedzę już wówczas posiadał. Niemniej jednak, zaznaczyć należy, iż pewność taka wynika ze wskazanej wyżej korespondencji e-mail, otrzymanej od A. K., a oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, iż żaden przelew środków pieniężnych w dacie wskazanej na sfalszowanym poleceniu przelewu (21 marca 2014 r.) nie miał miejsca.

Jak wielokrotnie wskazał Sąd Najwyższy w swoim orzeczeniach, jeżeli we wniosku Sądu I instancji nie można znaleźć luk, nielogiczności i sprzeczności z zasadami wiedzy i życiowego doświadczenia, to ustalenia takie nie mogą być skutecznie kwestionowane (por. postanowienie SN z dnia 01 czerwca 2016 r., sygn. IV KK 169/16, Legalis Numer 1482691).

Błąd w ustaleniach faktycznych, o których mowa w art. 438 pkt 3 kpk, to de facto błąd w logicznej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego poprzez wyprowadzenie przez Sąd orzekający błędnych wniosków. Zarzut co do błędów w ustaleniach faktycznych nie może zatem sprowadzać się wyłącznie do polemiki z ustaleniami Sądu, w sytuacji gdy ocena dowodów, generująca te ustalenia spełniła wymogi art. 7 kpk (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 czerwca 2016 r., sygn. WA 4/16, Legalis Numer 1469239).

Wniosek apelującego o uniewinnienie oskarżonego powinien wynikać z przekonania, że oskarżony nie jest sprawcą przypisanego mu w zaskarżonym wyroku czynu. Reasumując dotychczasowe rozważania, w realiach tej sprawy, wobec bezzasadności zarzutów apelacyjnych, nie mógł on zostać uwzględniony.

Z kolei, alternatywny wniosek o umorzenie postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu (art. 17 § 1 pkt 3 kpk) winien wskazywać na faktory przedmiotowe i podmiotowe uznania samego czynu za cechujący się subminimalnym ładunkiem społecznej szkodliwości.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, o znikomości społecznej szkodliwości czynu można mówić tylko wówczas, gdy ujemny ładunek jest subminimalny, a więc tylko gdy jedynie kompleksowa ocena zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych przesłanek wartościowania takiego czynu, które łącznie – a nie każda z nich z osobna – wykazują minimalny ładunek tej szkodliwości. Elementami strony przedmiotowej są przede wszystkim rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej czynem, a także sposób działania sprawcy. Natomiast elementami strony podmiotowej są rodzaj i stopień winy, zamiar, pobudki, motywy i cele działania sprawcy, a zatem są to okoliczności, które znamionują stosunek sprawcy do czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2003 r., sygn. WK 23/03, OSNwSK 2003/1/2724).

Odnosząc te uwagi do realiów niniejszej sprawy uznać należy, że czyn oskarżonego godził w dobro prawne w postaci wiarygodności dokumentów funkcjonujących w publicznym obrocie. Użycie takiego podrobionego dokumentu i przedłożenie go w Kancelarii Komornika Sądowego mogło skutkować funkcjonowaniem w obrocie dokumentu dotyczącego przelewu należności w postępowaniu egzekucyjnym, dotyczącego znacznej kwoty, pozbawiony był on waloru wiarygodności i mógł mieć wpływ na czynności komornika. Trudno uznać zatem, że czyn oskarżonego zawierał minimalny poziom karygodności, nawet przy uwzględnieniu faktu, że w rzeczywistości szkoda nie zaistniała, gdyż wierzyciel, do którego zwrócił się komornik potwierdził, że na jego konto nie wpłynęła kwota wynikająca z tego przelewu i komornik jej nie uwzględnił wykonując dalsze czynności w postępowaniu egzekucyjnym. Jasno stwierdzić należy brak przyzwolenia dla takiego zachowania, polegającego na próbie wprowadzenia w błąd komornika sądowego. Zważenia wymagała także postawa oskarżonego, który w toku niniejszego postępowania nie wyraził jakiegokolwiek skruchy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wszelkie, wskazywane przez skarżącego okoliczności łagodzące, jakie zaistniały w przedmiotowej sprawie, swoje odzwierciedlenie znalazły w rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonego na podstawie art. 66 § 1 kk. Z przedstawionych wyżej względów uznać należy, iż ładunek społecznej szkodliwości czynu oskarżonego ani nie jest subminimalny, ani też nie jest również znaczny i w przekonaniu zarówno Sądu I, jak i Sądu II instancji niecelowym pozostaje wymierzenie oskarżonemu S. C. jakiegokolwiek kary przewidzianej w przepisie art. 270 § 1 kk. Orzeczenie Sądu Rejonowego jest adekwatną reakcją na popełnione przez oskarżonego bezprawie, a zarazem uwzględnia stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. Można w sposób uzasadniony stwierdzić, iż działanie oskarżonego miało charakter incydentu. Właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo takiego rozstrzygnięcia będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa i w sposób wzmożony będzie przestrzegał pewności i stabilności w obrocie prawnym, dając wyraz poszanowania dobra prawnego, chronionego normą sankcjonowaną w art. 270 § 1 kk.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, jak również nie stwierdzając zaistnienia którejkolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych art. 439 § 1-11 kpk, podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, stosownie do treści art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych uzasadnia przepis art. 636 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.